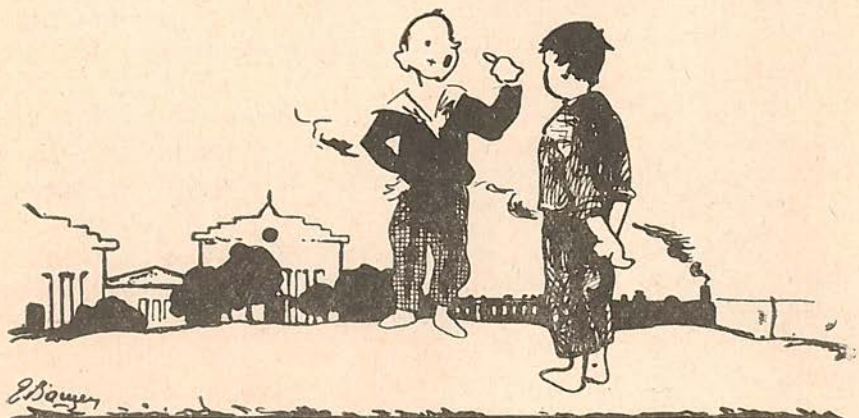

— Шомъ се, уредя тамъ, ще повикамъ и тебъ, и Тараторчо, и Дудулчо, и Тропанчо, и всички... А сега, моля ти се, прощавай, че бързамъ да не изтърва влака.

Прощаватъ се сърдечно, като за дълъгъ път и Татунчо продължи пътя си.

Върви Татунчо, върви и наистина се упъти къмъ гарата. Съвсемъ забрави де го бѣ изпратила майка му.

По едно време огледа се наоколо и чу шумъ, глъчъ, свирки свирятъ, пищялки пищатъ, блъската се хора...

— Брей, къде съмъ азъ? — извика Татунчо гласно и се улови за главата. — Та това е гарата! Що търся азъ тукъ? Брей, отиде ми сладкото!

* * *

Добре, че Татунчо се сѣти навреме, че се е самоизлъгалъ. Иначе, ако бѣше се увлѣкълъ до тамъ, че да се качи на влака и замине за Африка, какво щѣше да прави нашето село безъ такъвъ голѣмъ лъжецъ?...

Христо Бързицовъ

